

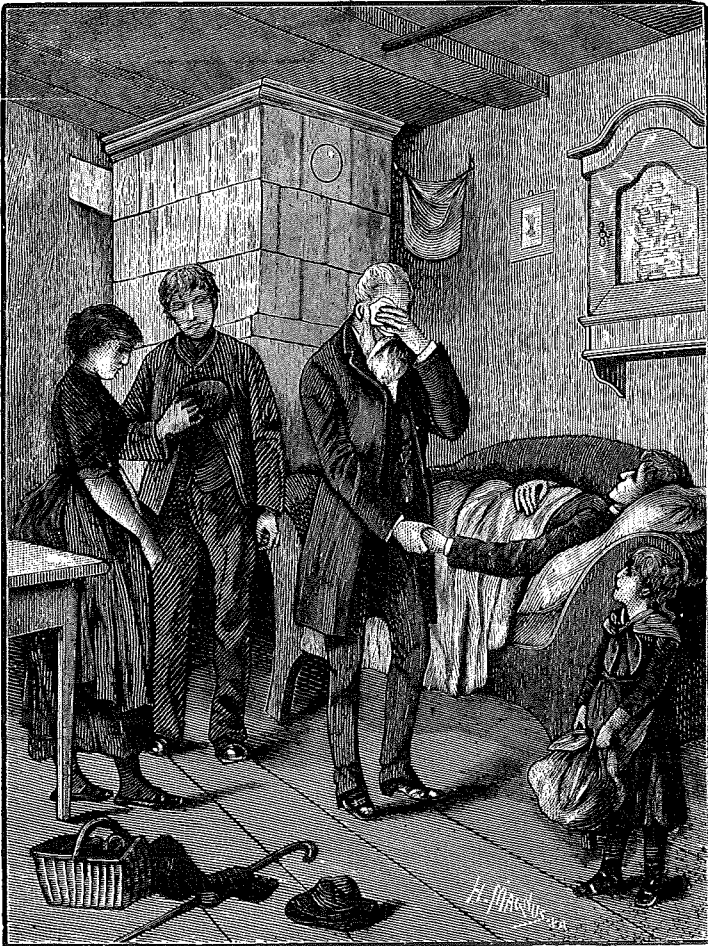
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 12.

23de marts 1890.

16de aarg.

Bed sønnens dødsleie.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkomne reaktioner af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Pille Grete og de deilige kager.

Grete", sagde mama, da den lille piges smaa veninder var gaaede, "jeg maa ud i kjøkkenet og se til, at man faar færdig papas aftensmad; thi han skal ud en tur, naar han har spist. O vær saa snil og se til, at Minka ikke rører ved nogen af de tre kager, som er igjen."

Grete nikkede med sit lille lyslokkede hoved til tegn paa, at hun skulde gjøre det. Derpaa tog hun sin nye billedbog og satte sig paa en skammel for at se paa de smukke billeder. Hun var omtrent syv aar gammel og skulde snart begynde paa skolen; hidtil havde hun maattet lade sig nøie med at lære af sin mama at læse lidt og tegne en del bogstaver; strikke en smule kunde hun ogsaa. Naar hun vilde, kunde lille Grete være rigtig flittig.

Borte paa sofaen laa Minka, husets kattepus, og sov. Den var den lille piges bedste ven; de kunde ofte være saa optagne med at lege med hinanden, at selv Gretes yndlingsdukke kunde blive glemt.

Med engang saa den lille op, og kagetallerkenen med den forgyldte kant faldt hende i øinene. Kagen havde smagt aldeles nydelig, kun skade, at hun ikke havde spist mere af den! Men der var jo endnu noget tilovers, hvorfor ikke straks —? Nei det gik ikke an, thi mama havde jo forbudt det.

Grete saa videre i sin bog, men de skønne, brogede billeder kunde ikke mere fængsle hende; hendes blik rettedes stadig paany hen paa

den lokkende kage. Det var ganske stille i værelset. Minka laa og sov og malede sagte. Ude fra kjøkkenet hørte man klirren af tallerkener; mama vilde ikke komme endnu.

Tilslut blev det uudholdeligt for den lille læftermund længere at sidde og se paa de deilige kager. Hun lagde bogen tilside og reiste sig.

"Jeg vil blot se lidt nærmere paa dem", hviskede hun for sig selv og rykkede tallerkenen nærmere. O, hvor lokkende tagerne var, og hvor de duftede! Naar hun bare turde smage paa en liden krumme af dem. Mama vil sikkert ikke engang merke det.

Minka laa fremdeles i dyb søvn, den vilde ikke forraade lille Grete, og saa strakte hun ganske langsomt frem de smaa fingre og brød af et lidet stykke. Det smagte fortreffelig; men det var altfor lidet. Lidt modigere brød hun af et noget større stykke og stak i munden.

Men hendes hjerte bankede heftig, og hun syntes at høre en alvorlig stemme derinde, som gang paa gang gjentog: "Hvilken uheldig datter du er! Mama har jo sagt, at du skulde passe paa kagen, og istedet derfor spiser du jo selv af den. Grete, det er stygt, meget stygt!"

Desværre hørte den lille ikke paa stemmen. Det stykke, hun havde taget af kagen, var ikke saa lidet, og hun overlagde med sig selv, hvad hun nu skulde gjøre, forat mama ikke skulde merke det. Hun fandt ingen anden udvei end at spise op det hele stykke. Maaste hendes moder ikke havde lagt saa nøie merke til, om der var to eller tre stykker.

Da moderen en stund efter atter traadte ind, sov Minka ligesom før, og Grete sad ogsaa fordybt i sin bog og paa skammelen. Stuepigen satte tallerkener og glas frem paa spisebordet. Da udbryder moderen med engang: "Hvem har taget det tredje stykke kage? Er det dig, Grete?"

Den lille pige blev rød langt op under ørene, kastede et usikkert blik op og rykkede paa sit lille lokkehoved: "Nei — mama."

„Men hvorledes er det da gaaet til? Saa maa Minka have spist det.“

„Jeg — ved — ikke — mama.“

Moderen kastede et prøvende, bedrøvet blik paa sin lille datter, dog sagde hun intet, men vendte sig taus om. Grete følte sig høist ubehagelig tilmode; hun slog bogen sammen og blev siddende med sænket hoved, indtil papa traadte ind og kysede hende paa panden.

Man fatte sig tilbords, men mama talte ikke et ord med Grete, men sad hele tiden og talte med sin mand om forskjelligt.

Den lille løgnerke blev siddende der uden at se op, medens store taarer samlede sig i de blaa øjne — Minka laa nu horte i obns-krogen og malede sagte.

Da aftensmaaltidet var forbi, tog papa sin frak paa, kysede mama og Grete og gik derpaa ud. Da han var gaaet, sagde moderen rolig: „Gaa nu ind, mit barn, og læg dig! God nat!“

Den maade, hvorpaa hun sagde dette, bragte den lille Grete til klart at forstaa, at hendes moder ikke ønskede, at hun iaften som sedvanlig skulde slaa sine arme om hendes hals og faa et kys til godnat.

Da hun derfor havde lukket døren til sovekammeret efter sig, begyndte hun at græde bitterlig. At, hun havde stjålet og løjet, det var den rene, nøgne sandhed. O, hvor uslykkelig hun følte sig!

Moderen sad rolig inde i stuen og strikede, da kom nogen sagte snigende sig ind paa bare fødder, og snart efter skjulte et lysløkket hoved sig i hendes sang. Det var lille Grete, som hulkede høit:

„O, mama, jeg kan ikke sove, før jeg har faaet sagt, at det med tagen var en løgn! Det er mig, som har spist den, jeg alene; thi Minka laa hele tiden og sov.“

„Ja, min kjære Grete, du har bedrøvet din mama meget, kan du tro.“

„Jeg ved det“, hvilede barnet, „og jeg er ræd for, at hverken du eller den gode

Gud mere vil holde af mig. Men det gjorde mig saa ondt, og jeg kunde ikke faa sove.“

„Vil du aldrig mere gjøre det, Grete?“

„At nei, mama. Det er saa strækkeligt ikke at faa noget kys af dig og vide, at du er bedrøvet over mig.“

„Saa skal jeg heller ikke mere være vred paa dig, mit kjære barn, og vi vil bede den gode Gud, at han ogsaa vil tilgive dig.“

„O mama, vil du sige ham, at jeg aldrig — aldrig mere skal lyve. Det er saa skønt. Jeg skammede mig endog for Minka.“

Nu laa lille Grete atter i mamas arme og følte hendes hjærlige kys paa sin pande. Hendes hjerte var atter let og glad, og hun lovede sig selv aldrig mere at være saa slem.

Og har ogsaa den gode Gud tilgivet hende? Jeg tænker det; thi han elsker snille børn, naar de vil indse sine feil og foresætter sig at ville søge at aflægge dem.

(Børnetid)

Sidensvansen.

(Med billede.)

§ Sidensvansen er ialmindelighed lidt over otte tommer lang. Farven er rødgraa og noget lysere paa undersiden, Panden og struben er sorte, ligesaa vingerne, men prydede med hvide, gule og røde farver; halen er sort med et gult baand i spidsen. Paa hovedet har den en fjærbusk, som den kan reise og lægge.

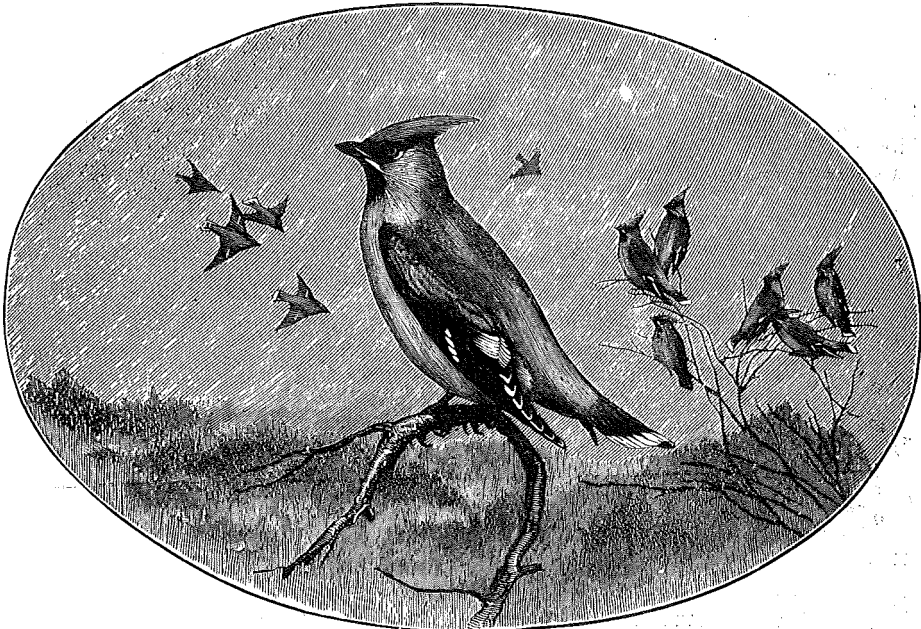
Dens sang er svag og utheldig, og hunnen synger omtrønt ligesaa godt som hannen.

Sidensvansen hører ikke til de fugle, der altid er i bevægelse, men er en doven, stille-siddende skabning, som særlig udmerker sig ved sin umættelige ædelhst.

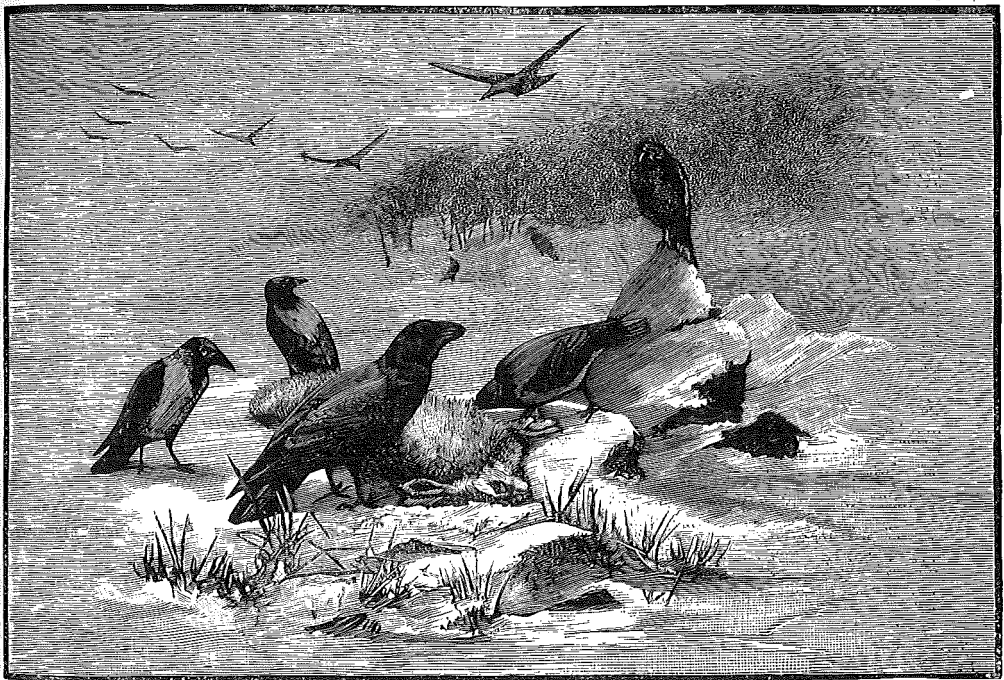
Den er ikke vanskelig at fange og væner sig forholdsvis let til fangenskab. Mange dør vistnok allerede det første aar, de holdes fangne, men adskillige vides at have levet 5—10 aar i bur. Som burfugl er den ikke

Fader læser eksamens karakterer.

Sidenbanjer.

Krager omkring en død hare.

liblig og er lidet underholdende; den veksler mest med at spise og hvile sig. Sine silkeagtige fjær holder den temmelig rene; derimod kan det samme netop ikke siges om dens bur, hvilket man jo heller ikke kan vente efter dens store graadighed.

Co portrætter.

Gn italiensk maler skulde engang male hovedet og ansigtet af en engel. Men han maatte jo have en model, og en saadan var meget vanskelig at faa tag i. En dag, da han gik paa gaden, fik han se et lidet barn, hvis ansigt var det deiligste, yndigste og skjønnefte, han nogensinde havde set. Han bad om at maatte male dette barn og fik tilladelse dertil. Snart var det delige billede færdigt, og han hængte det op paa væggen i sit atelier. Alle, som saa det, maatte beundre det. De yndige, milde øine lignede en engels i skjønhed og renhed. Naar maleren var træt eller bedrøvet, pleiede han at se hen paa det delige barneansigt; da blev han altid glad, og hans sjæl fyldtes med stille, salig fred. — Saa kom maleren paa den tanke, at det skulde være interessant at male et andet hoved, som skulde danne en fuldstændig modsætning til det første, ja saa uligt dette i enhver henseende som muligt. Hans hensigt var nemlig denne, at hænge de to billeder ved siden af hinanden; det ene skulde forestille en engel, det andet en djævel, det ene himmelen, det andet helvede! Han søgte og søgte, men der gik mange aar hen, inden han endelig fandt et ansigt, der kunde passe som model for det andet billede, han ønskede at male. Han var paa reise i et fjernt land og besøgte et fængsel. I en af cellerne saa han en mand, hvis hele udseende var noget af det frygteligste, han nogensinde havde set. Hans

ansigt havde et rædsomt udtryk, der var aldeles djævelst, og øinene gloede frem med en vild og stikkende glans; slynd og skam og forbrydelse merkede hvert træk i det frygtelige ansigt. I samme øieblik, maleren fik se fangen, tænkte han: „Denne passer for mit andet billede!“ Han malede det afskyelige ansigt og hængte det paa væggen ved siden af det delige englehoved. Da som de nu hang der side om side, o, hvor uendelig grel var ikke modsætningen! Den ene smilede ud af rammen som en himmelsk forklaret liden engel, og den anden gloede frem med sit lumste, ondskabsfulde blik som en ren satan. Men, min lille ven, da maleren nærmere undersøgte fangens liv og fik kjende hans livshistorie, hvor stor var ikke hans overraskelse, da han fandt, at denne forbryder med det skumle, djævelste ansigt netop var det samme menneske, han engang havde malet som barn, det delige barn med det uskyldige, rene ansigt som en engels! — Der hang de to portrætter, — engang en engels, nu en djævels! Og hvem og hvad var skyld i denne frygtelige forandring? Et lidet ord, som kun bestaar af seks bogstaver, barn! Et lidet ord, som heder slynden! O, hvor mange delige barneansigter, som bliver skjæmmede og vanærede af slynden! Kjære, kjære barn! Vogt dig, at ikke slynden sætter sit merke i dit ansigt! Husk, du er skabt i Guds billede! Se til, at du beholder dette dyrebare billede! O, tag advarsel af denne alvorlige fortælling!

En farlig skoleinspektør.

Fra New York skrives følgende til et engelsk blad: Mount Welcome skolen i den nordøstlige del af Kentucky, tolv mil fra Warbourville, var for nogle dage siden skuepladsen for den vildeste rædselsscene. Skolen, der bestyres af en miss Sarah

Jarvis og besøges af henved 40 børn fra omegnen, ligger midt i en romantisk bjerg-egn, omgiben af tætte skove. Naar børnene ikke ledsages af voksne personer, kommer de for det meste tilhæst til skole, for det første paa grund af den lange, bjergfulde vei, og for det andet for at undgaa faren for at blive overfaldne af vilde dyr. Saa længe skolen har været til, har der dog ikke tildraget sig noget uheld af det slags, og saa meget des mere overraskende virkede derfor følgende hændelse.

Den nævnte dag, et par timer efter middag, ventede lærerinden besøg af skoleinspektøren. Bludselig hørtes en eiendommelig lyd, der lød, som om der blev banket paa døren. I den mening, at den ventede skoleinspektør var ankommen, lod miss Jarvis børnene reise sig fra bænkene og aabnede et vindu for at se ud; men neppe havde hun faaet vinduet op, før en stor, sort pote trængte igjennem aabningen, snart efterfulgt af en brun bjørns klodsede hoved. Forsærdelsen, som dette syn vakte blandt børnene, var ubestrikelig; under vilde angstfrig styrtede de over og om hverandre. Kun miss Jarvis bevarede sin koldblodighed. Hun greb en stol og gav sig til at slaa paa bjørnen, hver gang den gjorde mine til at springe sig op i vinduet, og samtidig raabte hun til børnene, at de skulde flygte gjennem bagdøren og hente hjælp. Først efterat de sidste af børnene havde forladt værelset, traadte den kjække lærerinde tilbage og ilede bort, medens den rasende bjørn sprang med et mægtigt sæt ind i værelset. Men ligesaa hurtig var miss Jarvis løben rundt om huset, vinduet smækkedes til, og hamsen var i sælden.

Den unge piges aandsnærværelse havde seiret. Rigtignok brød bjørnen snart igjen ud af sit fængsel, idet den slog et vindu istykker og sprang ud; men imidlertid havde miss Jarvis faaet tid til at undfly.

Merkeligt nok vendte bjørnen igjen til-

bage til skoleværelset, netop i det øieblik, da en af de i mellemtiden allarmerede farmere ankom med sit skydevaaben. To velrettede skud gjorde en ende paa den farlige skoleinspektørs løbebane.

Den lille Sædemand.

Hn liden gut paa seks aar sit lov til at begynde paa søndagsskolen. Han havde ikke gaaet der mange gange, førend han lærte tre meget vigtige ting: 1) at Gud havde skabt ham, 2) at Gud var god, 3) at han derfor ogsaa maatte elske Gud og bede til ham.

En søndag, da han kom hjem fra kirken, klatrede han op paa faderens knæ og saa ham lige ind i ansigtet.

„Papa“, begyndte han alvorlig, „hvem har skabt dig?“

„Gud har skabt mig, min søn.“

„Hvem har skabt mama?“

„Gud har skabt mama ogsaa, — Gud har skabt alt og alle.“

„Papa, — jeg elsker Gud, fordi han har skabt mig. Elsker du Gud, fordi han har skabt dig?“

„Ja“, svarede hans fader, uden at tænke over, hvad han svarede. Men han var ikke nogen kristen; han elskede ikke Gud. „Jeg har løbet for mit eget barn“, tænkte han ved sig selv, og hans hjerte begyndte at blive mere og mere uroligt; han fandt ikke fred, førend han havde bedet Gud om et nyt hjerte, og nu blev han først rigtig glad og lykkelig.

Snart efter blev lille Oskar, saa hed gutten, syg. Gud sendte sin engel efter ham.

„Papa“, sagde han, „jeg skal dø, jeg skal snart se Gud. Lidt efter gik han hjem.

Den lille Oskar blev kun lidt over seks aar, men han havde ikke levet forgjæves. Han var en liden sædemand for Guds rige.

Er du saadan en liden sædemand, barn?

Smaaatings betydning.*)

En draabe vand er kun en liden ting, og dog bestaar det store hav blot af tusender og atter tusender saadanne smaa draaber.

En snefille er kun en liden ting, og dog bestaar de store, hvide snelag, som bedækker markerne om vinteren, blot af saadanne smaa snefiller.

Et enkelt træ er ikke meget, og dog er de største skove kun en samling af saadanne træer.

En bogstav er en liden ting, men bogstav efter bogstav fylder dog hele bøger.

Et minut er en kort stund, og dog bestaar hele vort liv af bare saadanne minutter.

Foragt ikke de smaa ting. Sig saaledes ikke: „Na det er ikke saa farligt, om jeg lader være at læse denne korte lektse til imorgen.“ Husk paa, at det er ved stadig at lære saadanne smaa lekser, at du tilslut bliver en kundskabrig mand.

Du synes, at du har saa meget, som du skal lære. Lad ikke tanken derpaa forfærde dig. Glem ikke, at det alt skal læres i smaa lekser lidt efter lidt. Skulde du lære det alt sammen med éngang, blev det nok et umuligt arbejde. Men lær godt én lektse ad gangen, og saa vil du tilslut se, at det lod sig gjøre at lære det alt uden vanskelighed alligevel.

Dette er noget, som er værdt at huske paa, enten det gjælder at lære lekser eller andre ting. Vi vil fortælle dig om en gut, som havde lært at indse dette.

Han holdt en dag paa at skuffe sne. Da kom en herre forbi og spurgte: „Vil du virkelig forsøge paa at skuffe bort al denne sne?“

„Ja“, sagde gutten og blev ved at spade.

„Hvorledes vil du saa gjort det?“

„Ved at spade en skuffe ad gangen“, var guttens svar.

*) Efter det engelske.

Det var kanske et lidet høfligt svar lige overfor en ældre; men gutten havde ialfald ret i, hvad han sagde. En skuffe ad gangen, og han vil tilslut faa al den sne bort!

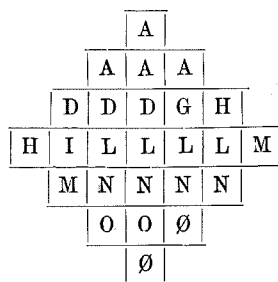
Saaledes ser J, at smaa ting, lagte sammen, bliver til noget stort. Men en enkelt smaaating kan ogsaa have stor betydning.

En gnist er jo en liden ting, men er dog nok til at sætte ild paa store huse, ja hele byer og skove. Tænk dig en saadan gnist falde ned i krudtbeholdningen paa et krigsfartøi! Hvorledes vil den ikke kunne bringe hele det store skib til at fare i luften.

Et enkelt ord, talt i vrede eller tankeløshed, kan have betydning for hele livet, en enkelt handling kan bestemme din livsvejledning for lange tider.

Foragt derfor ikke smaa ting!

Geografisk diamantgaade.

Bogstaverne i ovenstaaende figur skulle ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at lyde ens, og at de fem vandrette linjer afgiver bekjendte geografiske navne.

1. En by i Indien.
2. En by i Sverige.
3. Et land i Europa.
4. En svensk ø.
5. En elv i Østerrige.

Sigurd Johannesen.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 10.

Vormen falder i Glommen.